

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg tror, alle er enige i, at det ikke er tilfredsstillende, at der er 15-20 pct., der ikke kan læse, når de går ud af folkeskolen, men så er spørgsmålet: Hvad er midlet?

Der er regeringen og forligspartiernes middel, at nu skal der være statsligt fastlagte mål, mere statsstyring og mere centralstyring, fordi man ikke har tiltro til, at kommunerne kan finde ud af det, og ikke har tiltro til, at lærerne kan finde ud af det. Men er fru Gitte Lillelund Bech ikke bekymret for, at når man siger fra centralt hold, at vi ved bedst, og overlader det til det centrale at bestemme over det lokale, vil det bevirke, at lærerne siger: Nå, ja, vi behøver ikke gøre så meget nu, for vi har jo fået at vide, hvad vi skal gøre?

Den aktive skole, de aktive lærere, får at vide, at sådan og sådan skal det være, og i virkeligheden er det jo det diametralt modsatte af det, Venstre taler om i en masse sammenhænge: man skal være for det enkelte menneske, man skal være åben over for tingene. Næh, næh, her gælder det ikke. Her er det systemet, staten, der bestemmer.

Kl. 14.55

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Det glæder mig, at hr. Aage Frandsen ventede til sidst, men spørgsmålet kom, og det tænkte jeg også nok det ville gøre.

Jeg er faktisk ikke så bekymret for, hvad der nu kommer til at ske ude på skolerne, for jeg er helt sikker på, at vi har en del engagerede lærere, og at vi har en del lærere, som faktisk synes, at det her er helt i orden, for det giver bare et ekstra bidrag til den undervisning, som foregår. Jeg tror ikke, vi nu vil opleve, at folkeskolerne ligger døde hen, og at lærerne overhovedet ikke har lyst til at gøre deres arbejde, tværtimod.

Så vil jeg igen fremhæve, at det, der sker, er jo, at vi tager de vejledende delmål, som er udmeldt fra Undervisningsministeriet, og gør dem til bindende trinmål. Hr. Aage Frandsen var jo i den tidligere forligskreds selv med til at sige ja til, at det var en god idé, man lavede vejledende delmål, som kunne meldes ud, for de kunne være et redskab, som var med til at sikre, at man fangede elevernes mangel på proportion i indlæringen tidligere, end man ellers gjorde.

Derfor kan jeg ikke se, der er den store forskel. Forskellen er blot, at det nu er de samme

mål, der gælder for alle skoler i hele landet, for alle 2. klasser i hele landet, hvor det i dag kan være vidt forskellige mål, man har sat for 2. klasse.

Undervisningsministeren (Ulla Tørnæs):

Egentlig bad jeg om ordet i forbindelse med den ordveksling, der var mellem Venstres ordfører og en række af de øvrige partiers ordførere med hensyn til den budgetredegørelse, regeringen offentliggjorde i går, og det er såmænd blot – ganske vist med risiko for at forlænge den del af debatten – fordi jeg gerne vil orientere medlemmerne om, hvad det rent faktisk er, budgetredegørelsen indeholder.

Redegørelsens tal er for så vidt helt udramatiske, i og med at de bygger på gammelkendte tal. Der er nemlig tale om tal, som allerede har været offentliggjort i OECD-rapporter, senest bl.a. i forbindelse med Education at a Glance 2002, og tallene er faktisk bagudrettede. Der er tale om tal, der dækker 1999 og 2000, så der er ikke noget nyt i de tal, budgetredegørelsen indeholder.

Der er heller ikke noget nyt i, at regeringen har en målsætning om at nedbringe gennemsnitsudgiften pr. elev i folkeskolen. Det er sådan set en målsætning fra den tidligere regerings politik, som vi har valgt at videreføre, og her vil jeg gerne citere fra en aftale, som den tidligere regering indgik med Kommunernes Landsforening i forbindelse med forhandlinger om kommuneøkonomi. Det handler om den flerårige aftale for perioden 2000-02, man indgik med kommunerne, og nu citerer jeg fra aftalen:

»Parterne bekræfter tilkendegivelsen i sidste års aftale om, at der er et potentiale for at forbedre ressourceudnyttelsen, som gør det muligt for kommunerne under ét af nedbringe ressourceforbruget pr. elev frem til 2005. Forudsætningen er, at lønudgifterne pr. elev nedbringes. Dette kan i mange tilfælde indebære, at kommunerne må ændre det ressourcefordelingsprincip, der hidtil har været anvendt. I kommuner med stigende elevtal og høje gennemsnitsudgifter kan der således være behov for, at der ved fastsættelse af budget 2000 tages udgangspunkt i en lavere gennemsnitsudgift end hidtil.«

Det vil sige, at der er tale om en målsætning, som den tidligere regering rent faktisk også havde, og det skal naturligvis ses i lyset af, at hvis vi ser tilbage, formåede man ikke at nedbringe udgiften pr. elev i en tid, hvor der var faldende elevtal. Nu, hvor vi ved, at elevtallet er stigende, har vi en fælles interesse i at sikre, at vi får en